

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article13211>

Publication date: dilluns 25 de novembre de 2019

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Des que dilluns dia 14 de setembre es va fer pública la sentència del Tribunal Suprem que condemna a presó a nou polítics institucionals i a dos activistes, els carrers s'han omplert de manifestacions liderades per les més joves que amb barricades s'han intentat protegir de la repressió policial. I dic les més joves i proud, perquè la veritat, aquest és el seu comú denominador, ser les més joves de la societat catalana. Els orígens, doncs molt diversos. I els missatges: que han perdut la por, que estan fartes de la repressió, de la manca de llibertats, que tot plegat va molt més enllà de la independència.

Paral·lelament, al nostre sindicat hem pogut veure diverses reaccions a les mobilitzacions: aquelles que s'han unit i participat de forma directa, aquelles que s'ho han mirat amb bons ulls però des de la distància, aquelles que les han criticat i les han titllat de moguda burgesa dirigida per la casta política...

En aquest context, dilluns vaig haver d'anar a jutjats a assistir una jove, la Raquel, detinguda abans de començar la manifestació antirepressiva que s'havia convocat a Barcelona en resposta a la brutal repressió que s'està patint per tota Catalunya les darreres setmanes. El seu delictes: sortir a manifestar-se i dur una ronyonera.

Com no, la fiscalia va demanar presó provisional per la noia i els dos joves que havien estat detinguts amb ella. De fet, com sabem, la fiscalia està demanant sistemàticament presó per totes les persones detingudes en el marc de les mobilitzacions contra la sentència.

Aquesta vegada vam tenir sort, la Raquel va poder sortir en llibertat amb càrrecs. I dic que vam tenir sort perquè la cosa ja no depèn de si existeixen els motius legalment establerts per dictaminar presó provisional o de si les lletrades fem millor o pitjor en la nostra feina. Tot plegat depèn només de si et trobes davant un jutge mínimament racional o no. I aquesta vegada el jutge ho va ser, i va veure que no concorrien els motius per dictar presó provisional.

Quan vam anar a esperar que la Raquel sortís dels calabossos de la ciutat de la Justícia, vam poder veure com sortien tot de nois ben joves per la porta per la que esperàvem que sortís la Raquel.

¡Ai Papa, que mal lo he pasado!» cridava un jove mentre s'abraçaven

No, jo no vaig veure allà Torras, ni Puigdemonts, ni Martes Rovira. Ni les joventuts de Convergència democràtica (o PDCat o com es diguin ara), jo allà vaig veure gent de barri, fills de treballadors i treballadores, que parlaven català o castellà, de diversos orígens, amb els seus xandalls o texans de moda que podem veure en la típica foto d'Instagram de qualsevol post adolescent.

Un d'ells quan sortia cridava «¡Ai Papa, que mal lo he pasado!» mentre s'abraçaven. Allà hi havia alguns nois que el jove ja coneixia però també d'altres que havia conegut durant la detenció. Tots ells a mesura que anaven sortint dels calabossos s'anaven abraçant entre rialles de descans i fins i tot aquells que no els esperava ningú eren abraçats pels familiars dels altres (va ser molt emocionant, malgrat jo sigui enemiga fervent de les abraçades, el moment s'ho valia). Tots convençuts que podrien haver-se quedat en presó provisional, alguns referint-se al comentari que la Mossa de torn els havia fet quan havien declarat «Lo tuyo pinta muy mal» (com sempre, posant la por al cos).

Alguns d'ells segurament detinguts pel racisme que es respira en la societat i en aquest cas concretament a les forces i cossos de seguretat de l'estat. Doble opressió, per manifestar-se i pel color de la pell.

Un cop fets els rituals de les abraçades, els joves van acomiadar-se dels seus familiars i van decidir anar a fer unes

birres. No van decidir anar-se'n a tancar a casa a plorar pel patiment viscut (que també es recomanable i és molt probable que finalment ho acabessin fent), no, van decidir anar a prendre unes birres amb els joves que havien conegut i que havien estat detinguts pels mateixos motius.

Aquests i aquestes joves fartes d'una existència sense futur, que han crescut en un clima d'opressió generalitzada, en un sistema que els titlla de frívols i de poc preparats. Ells fan una lluita per la llibertat que els uneix, que genera vincles. I els vincles que han generat les detencions. Potser aquests vincles, aquestes idees, aquestes emocions, no es passen d'un dia a l'altre i molt menys per una detenció, potser la detenció comporta l'efecte contrari? Potser s'ha plantat una llavor, una llavor que ja feia temps que s'havia plantat i ara creix poc a poc el fruit? I qui som nosaltres per pensar que aquests joves s'han deixat manipular per les voluntats de quatre polítics encara que sigui indirectament? No, no crec que tingui res a veure, en absolut. Que d'altres se'n vulguin aprofitar ja és diferent. Però...

Si aquesta no és la gent per la què i amb la què volem construir un món nou, llavors qui? Si no ens movem per ells, aleshores per què? Si deixem passar aquesta oportunitat, llavors quan?

No em serveixen de res les excuses, companyes. Prefereixo conviure amb algunes contradiccions que no viure. Anarcopuristes, go home! O millor dit: rest at home.

Article de Mireia Bazaga

[Publicat a la Revista Catalunya](#)